

Espanya ens tem perquè no tenim por

written by Drassanes per la República | 26 de juliol de 2017
Som a la recta final de l'etapa de ruptura amb l'estat espanyol que culminarà l'1-0 amb la celebració del referèndum i amb la més que previsible victòria del SÍ a favor de la República catalana independent.

Des de l'inici del procés hem viscut tants moments decisius, transcendents, històrics... Que semblaria que ara ens reca adjectivar els que tenim més propers. Cal que en aquests 60 dies que tenim al davant, i en els quals passarà tot, no siguem escassos amb els qualificatius ni que ens freni la reiteració. Per gaudir-ne en plenitud caldrà definir-los i adjectivar-los.

Tanmateix cal tenir també ben clar que les dificultats i els riscos hi seran presents. Amagar-ho amb cofoismes eixorcs i eufòries inadequades seria suïcida. I el pas següent és afrontar-los de cara, sense cap mena de por.

Som conscients que introduir l'element de la por -de base psicologista - en una reflexió política és sempre relliscós però considerem que almenys cal posar el tema sobre la taula i promoure'n la reflexió.

Cal deixar de tenir por de la por. Els monstres no existeixen sinó en la nostra ànima -ens recorda Kavafis- Sovint, en una contesa, la por és més fruit de la feblesa interior del temorenc que no pas de la fortalesa real del qui amenaça. Aferrem-nos de manera positiva a la realitat que col·lectivament hem anat creant i que és alhora escut i llança.

Superar la por a l'estat espanyol. Fa mesos que és més que evident que la gran arma -gairebé l'única- de l'estat espanyol

contra la lluita democràtica del poble català és la por. Por induïda via amenaces en tots els camps, judicial, econòmic, retallada de drets... En conseqüència el nostre primer repte és aconseguir immunitzar-nos contra la por que Espanya pretén inocular-nos per totes les vies.

Ara mateix l'estat espanyol és una estructura política en fallida real, un monstre en descomposició, feble i ridícul

Amb aquest objectiu cal recordar que ara mateix l'estat espanyol és una estructura política en fallida real, un monstre en descomposició, feble i ridícul. De mostra només tres botons: credibilitat democràtica i ètica -tant interna com externa-, zero; econòmicament en fallida, acumulant deute i sense rescat possible; l'únic estat d'Europa sense model territorial. Espanya només pot arribar a fer por a si mateixa quan la realitat que ara nega li posi el mirall al seu davant.

La ciutadania hem bandejat definitivament l'ànima d'esclau. Petits com som ara el món ens veu i alguns fins i tot admiren la nostra lluita democràtica i pacífica

Per contra la ciutadania catalana ha anat recuperant progressivament l'autoestima, s'ha revestit de dignitat, ha fet via amb la certesa d'una causa justa. Com a col·lectiu hem bandejat definitivament l'ànima d'esclau. Petits com som ara el món ens veu i alguns fins i tot admiren la nostra lluita democràtica i pacífica.

Tanmateix massa sovint encara deixem que l'estat espanyol ens imposi el seu relat trampós i coaccionador. El cas més flagrant és el símil del xoc de trens. No podem acceptar-lo i menys encara incorporar-lo al nostre relat. És un argument pensat només per injectar por. En una col·lisió entre una màquina gran (encara que sigui vella i atrotinada) i una màquina petita, les lleis de la física -i el sentit comú- ens dicten el resultat. En aquest hipotètic xoc els catalans

tindríem sempre les de perdre.

I ahora és un símil basat en un supòsit absolutament fals. Catalunya ha triat per a la seva emancipació nacional i social la via pacífica i democràtica, fugint conscientment del xoc frontal. Per coherència democràtica i per tria estratègica.

No hi haurà xoc de trens. Catalunya ha construït la seva pròpia via -en paral·lel i en sentit contrari a l'espanyola- I ho hem fet amb dos raïls d'una solidesa inqüestionable: la legitimitat popular forjada per les masses a cop de mobilització i la legalitat pròpia que han anat construint els servidors públics des de les institucions. Cada llei és una travessa assentada sobre la fermesa popular i la garantia d'una bona ruta.

No hi haurà confrontació directa i real de legalitats. La pretesa autoritat jurídica, ètica i política del TC sobre Catalunya ha estat desactivada de facto. Ni els seus membres elegits a dit, ni les seves sentències fetes al dictat de l'executiu mereixen respecte. Amb la llei del referèndum i la Llei de Transitorietat haurem blindat definitivament l'acció política del procés de la confrontació de legalitats. Aquesta estratègia pensada per provocar caos, desencís i desmobilització és morta.

El que no podrem evitar de cap manera és que un estat espanyol -enfollit per què ensuma la derrota- ho faci tot per fer-nos descarrilar. Evitar-ho només depèn de nosaltres. Cal estar preparats políticament i logística. I sense por! Tenim via pròpia, som on ens convé ser ara mateix, tenim fixat de manera inequívoca el Full de Ruta i... ja albirem l'estació del referèndum!

On és ara la por? Ves per on, ha canviat de cantó. L'estat espanyol tremola perquè és més conscient que nosaltres mateixos que en la confrontació democràtica que li hem imposat cap amenaça serveix de res si no és aplicada amb violència.

Una violència que si l'aplica, haurà perdut. Sap que està en un cul de sac definitiu i ens tem.

Ens tem perquè ha comprovat que ja no tenim por.

*Article publicat al [web de Drassanes per la República](#),
declaració de juliol, el 25 de juliol de 2017*